

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/28/2018
Identifikačné číslo spisu:	2516010244
Dátum vydania rozhodnutia:	17.05.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Szabo
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:2516010244.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obvineného B. M. pre pokračovací zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 17. mája 2018 v Bratislave dovolanie obvineného B. M. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 20. apríla 2017, sp. zn. 5To/30/2017, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného B. M. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Piešťany z 9. februára 2017 sp. zn. 16T/103/2016 bol obvinený B. M. uznaný za vinného zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., na skutkovom základe, že

dňa 1. mája 2016 v čase od 01.00 hodiny do 02.00 hodiny na rôznych verejnosti prístupných miestach vo O. fyzicky opakovane napadol príslušníka PZ Mgr. O. N. v čase jeho osobného voľna takým spôsobom, že najskôr na Námestí Slobody číslo XX v G. B. sa mu so slovami „vyjebaný policajt, Ty si ma dostal do basy, ja Ťa teraz zabijem“ vyhrážal, po čom ho opakovane udräl päťami do oblasti tváre a tela, až kým ich barman od seba neodtiahol a obžalovaného nevyviedol von z baru, následne o niekoľko minút neskôr pri O. E. O. vo O. na ulici sv. Cyrila a Metoda obžalovaný poškodeného Mgr. O. N., ktorý išiel z G. B. sám domov, opätovne fyzicky napadol, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem, obžalovaný ho priklakol a päťami ho znova udieral do tváre a krku so slovami „dostal si ma do basy, ja Ťa za to teraz zabijem“, s čím prestal, až keď ho od poškodeného odtrhla manželka poškodeného W. N., ktorá začala obžalovanému dohovárať, pričom poškodený medzitým vstal a pokračoval v ceste domov do obytného domu na ulici K. vo Vrbovom, kde následne pred vchodovými dverami čakal na manželku, lebo nemal kľúče, po jej príchode vošli obaja spoločne do vchodu bytovky a zabuchli za sebou vchodové dvere, ku ktorým pristúpil obžalovaný a dvakrát do nich buchol tak, že na nich rozbil sklo, pričom od ďalšieho útoku upustil po tom, ako počul, že telefónom

volajú na linku 158, následne z miesta ušiel na neznáme miesto,

čím spôsobil poškodenému Mgr. O. N. zranenia pomliaždenie hlavy, zakrvácanie do spojivkového vaku, zlomeninu nosa s miernym posunom, podvrtnutie krčnej chrbtice, pomliaždenie ramien s dobou liečenia do 3 týždňov.

Okresný súd Piešťany obvinenému B. M. za to uložil podľa § 323 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov nepodmienečne so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvineného zaviazal nahradiť poškodenému Mgr. O. N., nar. 4. februára XXXX, trvalé bydlisko K. XXXX/X, O., škodu vo výške 1.324,50 Eur.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podali odvolanie do zápisnice obvinený spolu so svojím obhajcom, a to v celom rozsahu, pričom okresný prokurátor sa vzdal práva podať odvolanie voči všetkým výrokom vyhláseného rozsudku.

Obvinený B. M. v dôvodoch svojho odvolania (č.l. 419-424) v podstate uviedol, že okresný súd oprel svoje rozhodnutie najmä o výpovede svedkov navrhnutých len zo strany poškodeného, a to sa pridŕžoval týchto výpovedí len v tom rozsahu pokiaľ sa zhodovali, pričom rozpory vo výpovediach svedkov sa nepodarilo odstrániť ani na hlavnom pojednávaní. Namietal výpoveď svedka Z., ktorému mala byť podsunutá otázka obhajoby. Podľa obvineného sudca vyniesol napadnutý rozsudok len na základe toho, čo vyselektoval a vytrhol z výpovedí svedkov a nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, ako aj výpovede poškodeného a jeho manželky, keď zmenil skutkovú vetu obžaloby na všeobecné konštatovanie „opätovne fyzicky napadol, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem“. Takýmto spôsobom odstránil pochybnosti o tom, ako prebiehal útok na poškodeného a nevysporiadal sa s podstatnými rozpormi vo výpovediach poškodeného a svedkov v spojitosti s uplatnením zásady „in dubio pro reo“. V závere odvolania obvinený uviedol, že vzhľadom na nejednoznačnosť skutočností kedy a kým boli zranenia poškodeného spôsobené, keď proti sebe stoja dve skupiny dôkazov v spojení s nespočetnými pochybnosťami a rozdielnosťami v konaní navrhuje a žiada v súlade so zásadou „in dubio pro reo“, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo všetkých napadnutých výrokoch a v plnom rozsahu ho oslobodil spod obžaloby.

Na základe včas podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Trnave, ktorý na verejnom zasadnutí 20. apríla 2017 uznesením, sp. zn. 5To/30/2017 (č.l. 436-452) podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného B. M. zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 20. apríla 2017, kedy vo veci rozhodol krajský súd, pričom obvinený v súčasnej dobe uložený trest vykonáva.

Odpis rozhodnutia krajského súdu obvinený prevzal 30. júna 2017, jeho obhajca 30. júna 2017, poškodený 30. júna 2017 a prokurátor 29. júna 2017 (č.l. 455).

Okresný súd Piešťany dňa 11. mája 2018 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného B. M., ktoré podal prostredníctvom zvolenej obhajkyne JUDr. Evy Koleničovej. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 2. januára 2018 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Tr. por.

V písomných dôvodoch svojho dovolania (č.l. 477-486) sa obvinený zaoberal argumentáciou vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 písm. c) Tr. por., podľa ktorého možno podať dovolanie ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal, že okresný súd rozhodol nezákonne a najmä v rozpore s vykonaným dokazovaním vrátane porušenia zásady v pochybnostiach v prospech obvineného. Podľa

obvineného je súd povinný postupovať v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. s poukázaním na § 168 ods. 1 Tr. por., ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2010, sp. zn. 5 To 20/2010. Okresný súd rozhodol na základe svojej absolútnej voľnej úvahy, s jednoznačným prejavom ľubovôle, keď si sám vytvoril vlastnú dejovú líniu, ktorú nepopísal ani poškodený, ani svedkovia, ani odsúdený, a to najmä v časti útoku na poškodeného, pričom spochybňoval výpovede svedkyne N. a poškodeného, ktorých výpovede sa rozchádzali v spôsobe napadnutia poškodeného.

Obvinený ďalej v rámci svojho dovolania uviedol, že je nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočne závažnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obvinený je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obvinený žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. Odsudzujúci rozsudok je podľa obvineného nezákonný v celom rozsahu.

V rámci uplatneného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený spochybňoval vyhotovený znalecký posudok, pričom podľa neho nie je ustálené, kedy bola k nemu vyhotovená fotodokumentácia, pretože nie je datovaná ani časovo určená. Je evidentné, že poškodený vyobrazené zranenia mal, avšak nemožno ustáliť, kedy mu tieto vznikli, ani kým. V tomto prípade nemožno na znalecký posudok prihliadať, keďže tento vyjadruje len pravdepodobnosť, ako a kedy mohli zranenia vzniknúť. Obvinený mal ďalej za to, že predmetná fotodokumentácia nebola zabezpečená a vykonaná oprávnenou osobou, pričom znalecký posudok nemá všetky záležitosti, ktoré predpisuje zákon.

Ďalej obvinený v spojitosti s uplatnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. uviedol, že nie je možný jednočinný súbeh trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Tr. zák. s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., nakoľko takýto jednočinný súbeh je vylúčený podľa prvého a druhého dielu prvej hlavy osobitnej časti Tr. zák. per analogiam, nakoľko spáchanie prečinu útoku na verejného činiteľa fakticky konzumuje spáchanie prečinu výtržníctva, pričom aj trest je neprimerane prísny. Obvinený ďalej namietal, že neboli splnené zákonné predpoklady, že by malo byť použité násilie pre výkon právomoci, nakoľko z časového hľadiska musí byť násilie použité pri výkone právomoci verejného činiteľa alebo pred týmto výkonom. Poškodený v danom čase nevykonával žiadnu právomoc verejného činiteľa a neplnil žiadne služobné povinnosti. Súd tak nesprávne právne posúdil skutkový stav a nesprávne použil hmotnoprávne ustanovenie, keď ho odsúdil pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona a zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/30/2017 z 20. apríla 2017, ako aj rozsudok Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 16T/103/2016 z 9. februára 2017 a prikázal vec okresnému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie, V prípade vyhovenia dovolaniu obvinený navrhol, aby bolo rozhodnuté aj o jeho väzbe.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania stranám trestného konania s upozornením, že sa môžu k dovolaniu obvineného vyjadriť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka okresnej prokuratúry, ktorá vo svojom vyjadrení (č.l. 498-499) doručenom na okresný súd dňa 5. apríla 2018 uviedla, že s dôvodmi uvedenými v dovolaní sa nestotožňuje a napadnuté uznesenie považuje za zákonné. Podľa nej dovolanie z majoritnej časti obsahuje výhrady k hodnoteniu jednotlivých dôkazov, pričom poukazuje na správnosť a úplnosť zisteného skutku, čo však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Odôvodnenie dovolania obvineného obsahuje vo veľkom rozsahu duplicitné námietky, ktoré boli preskúmané pred okresným a krajským súdom. Obhajca obvineného apeluje predovšetkým na nesprávne zistený skutkový stav, čo v konkrétnom prípade je v

případe posudzovania existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. irelevantné.

Namietaná skutočnosť, že v trestnom konaní bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu sa podľa názoru okresnej prokurátorky nezakladá na reálnych námietkach, pričom v danom prípade išlo o väzobnú vec s možnosťou uplatnenia tohto práva, čo bolo v danom prípade od začiatku aj realizované.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nie je tiež opodstatnený, nakoľko dokazovanie v prípravnom konaní, ako aj na súde bolo vykonané v súlade so zásadou kontradiktórnosti a možnosti aktívne participovať na dokazovaní. Dokazovanie, ktoré bolo vykonané na okresnom súde bolo zákonné, pričom okresný aj krajský súd dospeli bez dôvodných pochybností k totožnému záveru.

Vzhľadom na vyššie uvedené okresná prokurátorka uviedla, že nedošlo k chybám v zmysle namietaných dovolacích dôvodov a ani iných dôvodov, ktoré uviedol obvinený, a preto vzhľadom na tieto skutočnosti považuje uznesenie Krajského súdu v Trnave z 20. apríla 2017, sp. zn. 5To/30/2017 za zákonné a dôvodné.

Vyjadrenie prokurátora k dovolaniu bolo zaslané stranám trestného konania, ktoré však na vyjadrenie nereagovali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pri predbežnom prieskume zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, 3 Tr. por.). Dovolanie bolo podané po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na verejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 1 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy.

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V opačnom prípade, ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním iba všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súde (§ 34 Tr. por.), ktoré právo bolo od zvolenia si obhajcu na plnú moc v celom priebehu trestného konania zachované, ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným (§ 34 ods. 1 Tr. por.), alebo prostredníctvom obhajcu (§ 44 ods. 2 Tr. por.). Tomuto právu obvineného zodpovedá aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súde zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred

meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.), prípadne podľa § 274 ods. 1 Tr. por. rozhodnúť, že ďalšie dôkazy sa vykonávať nebudú.

Obvinený B. M., ako už bolo vyššie uvedené, v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu namietal, že súdy nezákonne rozhodli a nevysporiadali sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pričom namietal aj spôsob, akým okresný súd vyhodnotil výpovede jednotlivých svedkov. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov - ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 a § 168 ods. 1 Tr. por. Podľa nich bolo potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý bol nevyhnutný pre rozhodnutie. Podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov zákon nestanovil žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle uplatňovaného dovolacieho dôvodu preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Rovnako tak ani hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom. Ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) hodnotené v jeho prospech. Podľa zistenia dovolacieho súdu postupovali pri hodnotení vykonaných dôkazov oba nižšie súdy v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami. Skutočnosť, že súdy neakceptovali obranu obvineného, nemožno považovať za zásadné porušenie jeho práva na obhajobu.

Zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený si sám zvolil obhajcu, pričom v priebehu súdneho konania mu bolo umožnené, aby si v plnom rozsahu uplatňoval svoje práva, navrhoval dôkazy, vyjadroval sa k vykonávaným dôkazom, zúčastňoval sa hlavných pojednávaní a verejných zasadnutí a bolo už na obvinenom a jeho obhajcovi, v akej miere využijú svoje procesné práva. Z vyššie uvedeného vyplýva záver, že v jeho prípade ku žiadnemu porušeniu práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nedošlo.

Obvinený ďalej uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, dovolací súd uvádza nasledovné.

Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy. Dovolací dôvod v tomto prípade nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že súd zle vykonal dôkazy, prípadne že vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa jeho predstáv. Pokiaľ ide o výhradu obvineného, spočívajúcu konkrétne v tom, že konajúce súdy v danom prípade nepostupovali správne pri hodnotení záverov znaleckého posudku a príslušnej fotodokumentácie a že tieto závery nezodpovedajú predstavám obvineného, tak tu treba zdôrazniť tú skutočnosť, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, ako aj aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu sa jedná o skutkové námietky v rámci spôsobu hodnotenia znaleckého posudku, ktoré sú z dovolacieho konania vylúčené, nakoľko správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Len s poukázaním na nesprávny postup pri hodnotení dôkazov, ako aj z odmietnutia vykonania navrhovaných dôkazov nemožno vyvodzovať predmetný dovolací dôvod.

Z čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchu svedkov), avšak odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite zdôvodnené. (II. ÚS 258/2012 z 11. júla 2012). Obvineným uplatnené námietky v rámci predmetného dovolacieho dôvodu sú neodôvodnené, nakoľko hodnotia skutkový stav, ktorého preskúmanie je v dovolacom konaní neprípustné, a preto nemôže byť naplnený predmetný dovolací dôvod.

Napokon obvinený uplatnil dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., podľa

ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa bol správne podradený pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Iba opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod naplňa aj zistenie, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod týmto sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premĺčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného alebo súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až 43 Tr. zák.), ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na porušenie iných hmotnoprávnych predpisov ako je Občiansky zákonník, Obchodný zákonník a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnomu posúdeniu skutku.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. V tomto smere dovolací súd odkazuje na ustálenú judikáciu k výkladu a aplikácii dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Vzhľadom k spochybňovaniu správnosti kvalifikácie skutku, ako aj k tomu, že obvinenému bol uložený neprimerane vysoký trest, je potrebné uviesť, že konanie obvineného bolo správne a v súlade so zákonom právne posúdené okresným súdom ako spáchanie zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbahu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., a to vzhľadom k skutkovým zisteniam ustáleným okresným a krajským súdom, ktorými je dovolací súd viazaný, v podrobnostiach odkazuje na ich odôvodnenia, pričom obvinenému bol uložený primerane prísny trest vzhľadom k dvom spáchaným trestným činom v zmysle ustanovenia § 41 ods. 1 Tr. zák., a to na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby po zvýšení dolnej hranice o jednu tretinu vzhľadom k prevažujúcemu pomeru priťažujúcich okolností v zmysle § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák. a nezisteniu žiadnej poľahčujúcej okolnosti, nakoľko obvinený svoju vinu stále popieral a bol už viackrát súdne trestaný, čo vyplýva aj z odpisu registra trestov (č.l. 355).

Prípady tzv. faktickej konzumpcie, na ktorú skutočnosť poukazuje obvinený, prichádzajú do úvahy vtedy, ak jeden trestný čin je prostriedkom relatívne malého významu v porovnaní so základným trestným činom alebo vedľajším, málo významným produktom základného trestného činu. Predpoklady faktickej konzumpcie sú vytvorené predovšetkým priebehom činu, za súčasného posúdenia významu objektov jednotlivých trestných činov z hľadiska spoločenského významu (okruhu záujmov) ich ochrany, ktoré boli spáchané jedným skutkom, ale aj intenzitou resp. závažnosťou konania, ktorým páchatel naplnil skutkovú podstatu trestného činu spáchaného v jednočinnom súbahu s iným trestným činom. Existencii dôvodov pre tzv. faktickú konzumpciu podľa naznačených úvah obhajoby bráni aj

porovnanie objektov jednotlivých trestných činov.

Pri trestnom čine útoku na verejného činiteľa podľa § 323 Tr. zák. ide o záujem spoločnosti na ochrane nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa, zatiaľ čo pri trestnom čine výtržníctva podľa § 364 Tr. zák. je tu záujem spoločnosti na ochrane pokojného občianskeho spolužitia pred závažnejšími útokmi narušujúcimi verejný pokoj a poriadok. Porovnaním záujmov vyplýva záver, že objekt záujmu v prípade prečinu výtržníctva je vymedzený širšie než objekt chránený zločinom útoku na verejného činiteľa. V oboch prípadoch ide o rozdielny objekt útoku, preto v konkrétnom prípade neprichádza tzv. faktická konzumpcia týchto trestných činov a ich jednočinný súbeh je možný, takže ani dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nebol naplnený.

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného B. M. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.